

بررسی ماهیت و احکام ارتداد ملی و فطری از دیدگاه مذاهب خمس

اسمعیل موقری*، سید علی میرابراهیمی،

1396-11-29

«ارتداد» که از واژه «رد» گرفته شده، در لغت به معنای «بازگشت» است. در فرهنگ دینی، بازگشت به کفر، «ارتداد» و «ردّه» نامیده می‌شود. تمام مذاهب اسلامی از دین برگشتگی را عبارت از کافر شدن از روی عمد و آگاهی می‌دانند و ارتداد را با انکار آن دسته عقاید و احکامی که در اسلام ثابت هستند؛ یعنی رفتارهایی چون اهانت به ساحت مقدس خداوندی یا به ساحت پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) و یا مباح شمردن حرامها یا انکار واجبات و همانند آن می‌پذیرند. مذهب تشیع علاوه بر انکار اصول دین، انکار اصول مذهب یعنی انکار امامت و معاد را نیز جزء ارتداد می‌داند. البته مسئله ارتداد و احکام جزایی مترتب بر آن، به اسلام اختصاص ندارد. در برخی از ادیان دیگر و مذاهب بزرگ نیز هرگاه کسی از دین برگزیده و منتخب روی گرداند، کافر به شمار می‌آید و بدان سبب که از دین سابق برگشته، مرتد خوانده و مجازات می‌شود. البته این نکته قابل ذکر است که ارتداد بر دو قسم است. 1؛ ارتداد از فطرت. 2؛ ارتداد ملی. که در پژوهش حاضر بطور مستوفی به بررسی ماهیت و احکام ارتداد ملی و فطری در مذاهب اسلامی خواهیم پرداخت.

کلمات کلیدی : واژگان کلیدی: ارتداد، مرتد فطری، مرتد ملی، احکام جزایی.

[Islamic Azad University, Rasht Branch - Thesis Database](#)

[دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت - سامانه بانک اطلاعات پایان نامه ها](#)